

Aðtt Heródesar kongs er ikki útdeyð

Tala, hildin í Sörvágs missiónshúsi trettandakvöld av John S. Petersen, trúboðara. Tekst. Matt. 2.13-18.

Sum foreldur, upparalar og myndugleikar annars, er lögð stór ábyrgd á okkum at verja um tað, ið rætt og gott er. Jósefi varð álögð henda ábyrgd sum fosturfadur Jesusar, at verja um barnið og flýggja við tí og móður tess undan hinum illa, sum lá tí eftir livinum. Í hesum fari er talan um Heródes. Men ikki bert hann hevur fingið boð av himni um at verja Jesusbarnið. Allir verjar, øll, sum hava við uppaling, boðan og lógararbeiðið at gera, fingið álagað somu ábyrgd: at verja Jesusbarnið í fólki sínum.

Tað er nógv, vit saman við børnum okkara mugu flýggja undan. Tað eru tey, ið vilja taka tað góða, vit í okkara skroyipilgheit royna at leggja niður í tey, frá teimum aftur. Vit mugu nærsum alla tíðina vera á varðhaldi við áminningum og vegleiðingum, og kortini kann tað tykjast sum okkara orð og ráð víga so lítið mótvægis tí illa, ið hevur nógv størri tyngd. Tað hevur eydnast summum at týna Jesusbarnið í smáum barnasálum. Tað eydnastist nøkrum lærarum í skúlanum, meðan aðrir skúlar hildu fast við kristna grundstøðið, takkað verið góðum skúlastjórum.

Heródes hin ræðuligi

Heródes ætlar at leita eftir Jesusbarninum til tess at drepa tað. Heródes hin ræðuligi varð hann nevndur. Eyknevið fekk hann, tí hann kaldur og kyniskur drap tvær av konum sínum og tveir av synum sínum. Kortini minnst hann best frá livsverki sínum, toppinum av ræðuleikum: Barnadrápið í Betlehem. Kaldur og kensluleysur læt hann menn sínar drepa allar smádreingir har um vegir. Jú, hann mátti vera uppá ta sikru síðuna, sum onkur hevur tikið til. — Fyribyrgja. Heródes ætlar at leita eftir Jesusbarninum til tess at drepa tað. Og tað ætlar hann stóðugt, tí hann er við sitt friska liv. Onkur hevur sagt, at hin illi Heródes er djævulin. Ígandið hevur hann ver-so væl útgjörður við álparmonnum og fimtu-olønnum sum nú. Visur er hann, dugir at fylgja menningini í heiminum;

hevur verið so heppin at fáa fólk at gloyma at taka við í metingunum, at hann er ein livandi veruleiki og ikki bert nakað í teoriini. Hann er ikki ein gamal maður, sum hoyrir eini farnari, farnari tíð til. Nei, hann er dagsins maður, sum er við mitt í menningini, við í telduskipanini, við í ráðleggingum, við í lógarsmiði, ja, ríki hansara er annað stórveldið í heiminum, — hitt er Guds ríki.

Djævulin er við í øllum, tí vinnur hann so stórar sigrar, sum hann ger. Menniskju halda fram at vóna, at jorðin einaferð skal gerast eitt paradís hóast allar hesar mongu hugsjónir eru miseydnar ein fyrri og onnur eftir. Kommunisman avdúkaði seg sjálva nú. Henda paradís-bygging gjøgnum tíðirnar hevur so verið uppá bekostning av at milliónir av ósekum máttu bløða út.

Kasta ikki við gróti, tá ið tú sjálvur býr í glashúsi

Heródes er stóðugt úti og leitar eftir Jesusbarninum til tess at drepa tað. Hann vil kvala Gud í barnasál og munn so skjótt tað letur seg gera. Spakuliga má hann stóðið undan kristnitúnni. Hann setur spurnartekin við alt. Sigur, at vit eru inni í eini heilt nýggjari tíð nú, og at tað ber væl til at gera semju við Gud.

Ansa eftir honum! Hann er manndrápari! Hver torir at rópa hetta út av øllum landsins prædiku- og talarastólum, so at tað hoyrist inn at mergi og beingi: Ansið tykkum fyrri Heródesi og ætt hansara! Um hann so gongur í ljóðleysum sköm, ella hann letur yndisligar tónar ljóða, ella hann sleppur einum flokki av glúpskum hundum leysum — hann er lika vandamikil. Tá ið vit fáa avdúkað andlit hansara, siggja vit, hvør hann er, og hvat hann vil, hann vil eittans eitt: drepa Jesus.

Og eydnast honum at fáa dripið Jesus — í einum fólki, tá gerst fylgjan óhugnalig. Tá ið Jesusbarnið er útrúdd, er einki í vegin at rudda út í hinum børnunum við. So leiingi Jesus er livandi í einum fólki, er hann ein forðan fyrri at røra næstan.

Næstin eigur tá sama rætt til lívið, hvussu hann so sær út og hvør hann enn er. Men er Jesus deyður, tá er einki óført.

Heródes, sum ætlaði at drepa Jesus, drap eisini frá hond øll dreingjabørn frá 2 árum og niðureftir. Menn hansara vóru eindaleysir. Teir rípu smábørnini úr fanginum á mammunum og góvu teimum sverðstingini fyrri eygum teirra. Landsins myndugleikar høvdu alt hesar menn upp til at vera kaldar og kensluleysar. Teir vóru einsk og steinar yvirfyrri skriggjum frá mammunum — kaldir, óvikandi.

Vit hava nú gjøgnum nakrar vikur í SvF fylgt eini rekonstruktion av ræðuleikumunum, sum fóru fram undir øðrum heimsbardaga, eitt nú frá týningartíðunum í Auschwitz og aðra staðni, har milliónir av jøðum vórðu ríknar inn og gassaðar av monnum Hitlers. Vit skelva av ræðslu og trúgva ikki okkara egnu eygum og oyrum: Kann tað bera til, at menniskjan er so dýrisk? Alt í okkum røpar: Gevið teimum harðastu revsing! Gevið teimum harðastu revsing, ið slíkt fremja!

Men hvi so snar við okkara dómi? Er okkara dómur yvir hvør ikki Dávids sjáldómur? Kasta ikki við gróti, tá ið tú sjálvur býr í glashúsi, sigur orðtakið. Hygg eftir tínum egna Calcutta, segði móðir Teresa. Ein ársfrágreiðing frá landslæknunum varð lísun upp í Útvarpinum fyrri nýggjár. Millum gleðitíðindini um hækkandi barnsburðatal, vóru eisini skelkandi tíðindi at hoyra. M.a. varð sagt, at 75 lógligir abortar vórðu framdir í Føroyum í 1988. V.ø.o. triggir fullmannaðir skúlaflokkar.

Lóglig barnadráp. Jamen, tað var eisini lógligt, barnadrápið í Betlehem á sinni, eins og tað eisini var lógligt at reka ósekar jøðar í millionatali inn í gasskømrini undir seinna heimsbardaga. Menninir gjördu tað, teir fingi boð um. Boðini komu frá landsins hægstu myndugleikum, og haðani kundu tey eisini verðið steðgað. Menn Heródesar ganga okkara millum enn. Nú eru teir ikki í hermanna-búna, teir hava skift til finar humanistisk klæði.

Men ætlanin og endamálið er hitt sama: at fáa ávisar kategoríur av menniskjum av vegnum.

Hvøljhvín og ramaskríggj

Læknakunnleikin, ið er at tæna livinum til tess enda, eins vel og frá tess byrjan, sum eigur at hava alla virðing fyrri lívi — óansæð aldur, sjúku ella hvørjum veikleikum menniskjað plágast av — fær loyvi at seta punktum við mannalívið, tá ið hann finnur tað fyrri gott. Tá ið læknin hyggur meira eftir teimum sosialu og fíggjarligu viðurskiftunum enn tí, ið beinleiðis er uppgáva hansara, nevniliga at gera alt ið gerast kann til tess at bjarga mannalívi, misbrúkar hann starv sitt.

Klókkt og vakurt svarað av eini móður, ið av lækna sínum í Danmark nærum varð tvingað at beina fyrri tí barni, hon bar undir belti, tí hon, eftir hansara tykki, hevði gjørt sína borgarligu skyldu, at føða 3 børn. Nei, svaraði hon, børn er ein gáva frá Gudi, og gávur hansara tveita vit ikki burtur.

Jú, provokeraður abort — er barnadráp. Morð av einum Guds skapningi, sum bæði hevur fingið líkam, organir og sansir — og sum tí fær ilt eins og øll vit onnur. Hugsu um barnið, ið føtt er fleiri mánaðir ov tíðliga, takkað verið læknavisindini og hennara framúrskarandi dugnaskapi, tá ið hon verður brúkt á rættan hátt, at hon í dag kann bjarga hesum barni, og hava tað langar tíðir í kuvøsu. Kanningar og mátingar vísa, at hetta litla kenneir mammunnar nærveru, hjartasløg — ja, rodd.

Altso hevur hetta litla kenslur og fær ilt á sama hátt sum vit onnur. Men tað letur til, at hvøljhvinið úr Sandágerði ávirkar okkara kenslur meira enn hitt tigandi ramaskríggj eftir mammuni úr ruskspannum longur uppi í Hornabø.

AT drepa grindahval til mannaføði er bara synd móti umhvørvisfelagskapum í USA og aðra staðni, men at drepa smábørn, er synd móti Gudi, Harra og skapara okkara. Hvat um vit prioriteraðu altjóða mannarættinda-fundir hægri enn altjóða hvalaveiðufundir?

Virðingin fyrri menniskjanum dalar so hvørt sum virðingin fyrri Gudi minskar

Áðrenn 1937 var í Danmark eitt blómandi Guds-liv nógv staðni kring landið. Tá var pláss fyrri Jesusbarninum og tí pláss fyrri hinum børnunum við. Men tá varð hurðin gloppað fyrri fosturtýning. Áðrenn var fosturdráp straffbart eins og øll onnur dráp. Hurðin fór skjótt upp á víðan vegg. Talið av fosturdrápum vaks úr 500 upp í 28.000 frá 1937 til 76, trý ár eftir at fritt fosturdráp var sett í gildi.

Men hygg, í sama tíðarskeiði og síðani gjørdist plássíð fyrri Jesusbarninum trengri og trengri, og í dag liggja stórir landspartar sum um teir skuldu verið heidningamarkir. Við rygginum móti múrinum mugu danir nú ásanna, at teir fóru skeivt, tá ið teir hildu seg duga betur at meta um og avgera fólkavøsturin í landinum enn hin alvisi Skaparin. Og spurningur er tí av álvara reistur: Hvat er til ráð at taka?

Jú, tað eru ráð, men tað gevast bert tey einu: Biðja

hin miskunnssama Skaparan um náði og fyrigeving fyrri alla synd móti honum og skapningi hansara, og síðani bønna hann um endurreisn. Henda bøn skal eisini stiga upp úr hjørtum várum í Føroyum til fadur okkara á himni.

Hin sterki og hin sterkasti

Djævulin, ið kallaður verður hin stóri Heródes, er sterkur. Vit eru eins og bløka í hondum hansara. Men hann er ikki hin sterkasti. Tann, ið letur seg vegleiða og áminna av hinum altvaldandi og alvísu Gudi, verður ikki til skammar, men skal umsiðir sigra við honum. Gud er í dag líka áhugaður fyrri, at djævulin verður við undirlutan, sum hann var hin dagin, tá ið Jósef og Maria máttu flýggja til Egyptalands.

Av teimum báðum stórveldunum, ið enn berjast á folkum, er annað longu dømt at tapa. Heródes og herlið hansara fer einaferð til grund med alla. Tá skal Guds ríki vinna fram við — lívi í yvirflóð. Har er eingin Heródes, eingin djævul. Men har er Gud alt í øllum.

Amen.

Suðurstreymoyar Javnaðarfelag

hevur ársaðalfund í felagshølunum á Argjum mánaðkvøldið 4. februar kl. 20. Dagsskrá samb. lógina.

Uppskot um lógarbroytingar og annað, sum limir ynskja viðgjørt á aðalfundi, skulu vera nevndini í hendi - skrivliga - í seinasta lagi fyra dagar fyrri fundin.

Nevndin

HØLI Á ARGJUM

uml. 62 fermetrar til stóddar við inn-gongd av Argjavegnum — til leigu frá 1. jan. 1991.

Hølini eru væl hóskaði til skrivstovu, handil, goymslu ella annað vinnuligt endamáli.

Tlf. 11820